

Конвенція МОП N 154 про сприяння колективним переговорам 1981 року

(Рекомендацію до Конвенції додатково див. в документі (993_274) від 19.06.1981)

Статус Конвенції див. (993_425)

(Конвенцію ратифіковано Постановою ВР N 3932-XII (3932-12) від 04.02.94)

Дата підписання: 19.06.81 р.

Дата ратифікації: 04.02.94 р.

Дата набрання чинності: 16.05.95 р.

Генеральна конференція Міжнародної Організації праці, скликана в Женеві Адміністративною радою Міжнародного бюро праці, що зібралася 3 червня 1981 року на шістдесят сьому сесію,

підтверджуючи положення Філадельфійської декларації, в якому визнається "урочисте зобов'язання Міжнародної Організації праці сприяти ухваленню країнами світу програм, котрі мають за мету... дійсне визнання права на колективні переговори", і зазначаючи, що цей принцип "цілком застосовний до всіх народів",

беручи до уваги основоположне значення міжнародних норм, що містяться в Конвенції 1948 року про свободу асоціацій та захист права на організацію (993_125), в Конвенції 1949 року про право на організацію та ведення колективних переговорів (993_004), у Рекомендації 1951 року щодо колективних договорів (993_231), у Рекомендації 1951 року про добровільне примирення й арбітраж (993_232), у Конвенції 1978 року (993_187) та Рекомендації 1978 року про трудові відносини на державній службі, а також у Конвенції 1978 року і Рекомендації 1978 року про адміністрацію праці,

вважаючи за бажане докласти більших зусиль для здійснення цілей, викладених у цих нормах, і особливо основних засад, котрі містяться в статті 4 Конвенції 1959 року про право на організацію та на ведення колективних переговорів (993_004) і в параграфі 1 Рекомендації 1951 року щодо колективних договорів (993_231),

вважаючи таким чином за потрібне доповнити ці норми відповідними заходами, що ґрунтуються на вищезгаданих нормах і спрямовані на сприяння вільним і добровільним колективним переговорам,

ухваливши прийняти ряд пропозицій стосовно сприяння колективним переговорам, що є пунктом 4 порядку денного сесії,

вирішивши надати цим пропозиціям форми міжнародної конвенції,

ухвалює 19 червня 1981 року нижченаведену Конвенцію, котра називатиметься Конвенцією 1981 року про колективні переговори.

Розділ I

Сфера застосування та визначення

Стаття 1

1. Ця Конвенція поширюється на всі галузі економічної діяльності.

2. Національне законодавство, правила або практика можуть визначати, якою мірою гарантії, передбачені цією Конвенцією, поширюються на збройні сили та поліцію.

3. Щодо державної служби, національне законодавство, правила або національна практика можуть встановлювати особливі способи застосування цієї Конвенції.

Стаття 2

Відповідно до мети цієї Конвенції термін "колективні переговори" означає всі переговори, що проводяться між роботодавцем, групою роботодавців або однією чи кількома організаціями роботодавців з одного боку, та однією чи кількома організаціями працівників - з другого, з метою:

- a) визначення умов праці й зайнятості; та (або)
- b) регулювання відносин між роботодавцями й працівниками; та/або
- c) регулювання відносин між роботодавцями чи їхніми організаціями та організацією чи організаціями працівників.

Стаття 3

1. Якщо національне законодавство або практика визнає існування представників працівників, як це визначено в параграфі 3 б) Конвенції 1971 року про представників працівників, то національне законодавство або практика можуть визначати, якою мірою відповідно до мети цієї Конвенції термін "колективні переговори" поширюється також на переговори з цими представниками.

2. Коли відповідно до параграфу 1 цієї статті термін "колективні переговори" поширюється також на переговори з представниками працівників, зазначеними в цьому пункті, при потребі має бути вжито відповідних заходів для забезпечення того, щоб присутність цих представників не могла ослабити позицій зацікавлених організацій трудівників.

Розділ II

Методи застосування

Стаття 4

Застосування положень цієї Конвенції, якщо воно не здійснюється колективними договорами, арбітражними рішеннями чи в будь-який інший спосіб, котрий відповідає національній практиці, забезпечується національним законодавством або правилами.

Розділ III

Сприяння колективним переговорам

Стаття 5

1. Для сприяння колективним переговорам вживають заходів, котрі відповідають національним умовам.

2. Заходи, передбачені в параграфі 1 цієї статті, спрямовані на те, щоб:

a) колективні переговори були можливі для всіх роботодавців і всіх категорій працівників у галузях діяльності, передбачених цією Конвенцією;

b) колективні переговори поступово поширювалися на всі питання, зазначені в пунктах a), d) і c) статті 2 цієї Конвенції;

c) заохочувалося розроблення правил процедури, узгоджених між організаціями роботодавців і працівників;

d) проведенню колективних переговорів не перешкоджала відсутність правил, що їх регулюють, чи неповна або невідповідна суть цих правил;

e) органи й процедури розв'язання трудових конфліктів створювалися таким чином, щоб сприяти колективним переговорам.

Стаття 6

Положення цієї Конвенції не перешкоджають функціонуванню систем трудових відносин, де колективні переговори проходять у рамках примирного та/або арбітражного механізму чи органів, в яких сторони, що ведуть колективні переговори, добровільно беруть участь.

Стаття 7

Заходи, вживані державними органами для сприяння розвитку колективних переговорів та його заохочення є предметом попередніх консультацій і, коли це можливо, угод між державними органами та організаціями роботодавців і працівників.

Стаття 8

Заходи, вживані з метою сприяння колективним переговорам, мають розроблятися чи застосовуватися таким чином, щоб не обмежувати свободи колективних переговорів.

Розділ IV

Прикінцеві положення

Стаття 9

Ця Конвенція не переглядає якусь чинну конвенцію чи рекомендацію.

Стаття 10

Офіційні документи про ратифікацію цієї Конвенції надсилаються для реєстрації Генеральному директорові Міжнародного бюро праці.

Стаття 11

1. Ця Конвенція має обов'язкову чинність тільки для тих членів Міжнародної організації праці, документи про ратифікацію яких зареєстрував Генеральний директор.

2. Вона набуде чинності через дванадцять місяців після реєстрації Генеральним директором документів про ратифікацію двох членів Організації.

3. Надалі ця Конвенція набуде чинності для кожного члена Організації через дванадцять місяців від дати реєстрації його документа про ратифікацію.

Стаття 12

1. Кожний член Організації, який ратифікував цю Конвенцію, після закінчення десяти років від дня, коли вона вперше набрала чинності, може денонсувати її актом про денонсацію, надісланим Генеральному директорові Міжнародного бюро праці та зареєстрованим ним. Денонсація набере чинності через рік після її реєстрації.

2. Для кожного члена Організації, який ратифікував цю Конвенцію протягом року після закінчення згаданих у попередньому параграфі десяти років не скористався передбаченим у цій статті правом на денонсацію, Конвенція лишатиметься чинною на наступні десять років, і надалі він зможе денонсувати її після закінчення кожного десятиріччя порядком, передбаченим у цій статті.

Стаття 13

1. Генеральний директор Міжнародного бюро праці оповіщає всіх членів Міжнародної Організації праці про реєстрацію всіх документів про ратифікацію та актів про денонсацію, надісланих йому членами Організації.

2. Оповіщаючи членів Організації про реєстрацію отриманого ним другого документа про ратифікацію, Генеральний директор звертає їхню увагу на дату настання чинності цієї Конвенції.

Стаття 14

Генеральний директор Міжнародного бюро праці надсилає Генеральному секретареві Організації Об'єднаних Націй для реєстрації відповідно до статті 102 Статуту Організації Об'єднаних Націй (995_010) вичерпні відомості про всі документи про ратифікацію й акти про денонсацію, зареєстровані ним відповідно до положень попередніх статей.

Стаття 15

У випадках, коли Адміністративна рада Міжнародного бюро праці вважає це за потрібне, вона подає Генеральній конференції доповідь про застосування цієї Конвенції та розглядає доцільність внесення до порядку денного Конференції питання про її повний або частковий перегляд.

Стаття 16

1. Якщо Конференція ухвалить нову конвенцію, що повністю або частково переглядає цю Конвенцію, і, якщо в новій конвенції не передбачено інше, то:

а) ратифікація будь-яким членом Організації нової, переглянутої, конвенції спричиняє автоматично, незалежно від положень статті 12, негайну денонсацію цієї Конвенції за умови настання чинності нової, переглянутої, конвенції;

б) від дня настання чинності нової, переглянутої, конвенції ця Конвенція закрита для ратифікації членами Організації.

2. Ця Конвенція лишається, в кожному разі, чинною за формою та змістом для тих членів Організації, які ратифікували її, але не ратифікували переглянутої конвенції.

Стаття 17

Англійський і французький тексти цієї Конвенції мають однакову силу.

Конвенція МОП N 154 про сприяння колективним переговорам 1981 року
Конвенція; Міжнародна організація праці від 19.06.1981 № 154
Ратифікація від **04.02.1994**, підстава — [3932-ХІІ](#)
Постійна адреса:
https://zakon.rada.gov.ua/go/993_006/conv

Законодавство України
станом на 06.03.2023

чинний

993_006

Публікації документа

- Зібрання чинних міжнародних договорів України від 2006 — 2006 р., № 5, / Книга 1 /, стор. 596, стаття 1159
- Офіційний вісник України від 03.09.2007 — 2007 р., № 63, стор. 126, стаття 2490, код акта 40797/2007